

Jolita Herlyn

Mano. vyrai

ir jų
žmonos

Alma littera

Konsultacija ir nelaukta viešnia

A pie plastines operacijas nieko nenusimaniau ir niekada apie jas negalvojau, nors... tiesą pasakius, kompleksiuką dėl krūtų turėjau. Po gimdymo jos panėšėjo į nuliūdusius lapiukus. Saugojau tuos lapiukus standžioje liemenėlėje, kartais ir vata užklodavau, kad nesušaltų ir iškilnesni atrodytų. O mylėdamasi neleisdavau liemenėlės nu-segti, teisindavausi, kad man taip seksualiau.

Informacijos nutariau pasisemti kaip visada – iš visko žinančios draugelės.

– Klausyk, Ilonyt, – telefonu sučiulbau, – ar nepažįsti nė vienos, krūtų operaciją pasidariusios?

– Sugalvojai papus pasididint, manai, taviškiui labiau stos?

– Albertas moka, gimtadienio dovana, – praleidau pro ausis jos klausimą. – Bet norėčiau kurią nors po tokios operacijos pamatyti.

– Kad būtų specialiai didinusi... nepažįstu, bet mano sistrai* vieną krūtį pjovė, paskui implantą dėjo. Auksinį stafilokoką pasigavusi buvo.

---

* Seseriai

– Gal galiu su ja pasikalbėti, – paprašiau.

– Pas mane penktadienį bus, atlėk, jeigu nori.

Penktadienį vakare čiupau butelaitį „Alitos“ ir pasipusčiau padus pas Iloną. Jos sesuo Viktorija buvo skardžiabalsė dviejų vaikų motina, dešimčia metų už ją vyresnė. Pasėdėjom, įkalėm po taurelę, aš – kad drąsos daugiau būtų, seserys alkoholiui niekada nesipriešino. Pagaliau pradrišau.

– Vika, ar parodytum tą savo operuotą krūtį?

Be kompleksų švystelėjo į šalį palaidinę, atsegė liemenėlę ir suėmusi krūtis delnais pakėlė.

– Žiūrėk, kiek patinka, – nusikvatojo.

– Kuri operuota? – neįžiūrėjau skirtumo.

Pakėlė kairę ranką, ir po pažastimi pasimatė rausvas randelis.

– O tau skaudėjo? – užjaučiamai pasmalsavau.

– Taigi su narkoze daro. Kas ten skaudės.

Bet man dar buvo įdomu, ar vyrai jaučia skirtumą tarp dirbtinės ir natūralios krūties. Tiesą sakant, kaip tik tai labiausiai rūpėjo. Todėl įsidrąsinusi pasiūliau:

– Padarom taip, aš užsimerkiu ir viena ranka liečiu Vikos, kita Ilonos krūtį, noriu palygint. Aišku, jeigu tu, Ilo-nyt... – sužiurau į draugę.

– Dėl tokio reikalo pasiaukosiu, – papūtė lūpas draugelė ir pasikėlė sportinius marškinėlius, liemenėlės ji nenešiojo, jai tokio daikto ir nereikėjo.

Užsimerkusi, kad rega netrukdytų kitiems pojūčiams, ištiesiau rankas. Abiejuose delnuose laikydama po skirtingą skirtingų moterų krūtį, jaučiausi keistai. Nežinojau, kaip man šovė į galvą Ilonos krūtinę čiupinėti, jeigu galė-

jau palygint abi Vikos krūtis. Bet neturėjau kada analizuoti savo motyvų, man reikėjo faktų. Ir faktas tas, kad operuotoji krūtis buvo šaltesnė ir kietesnė. Bet apskritai skirtumas nedidelis.

– Beveik nesiskiria, – atsimerkiau.

– Tai manai, vyras toks protingas bus, kad atskirs netikrus papus? Baik tu juokint! Čia aš, jau įgudusia akimi, kai vasarą merginos paplūdimyje apsinuogina, galiu pasakyti, kurios papai dirbtiniai.

– O kaip tu atskiri? – išpūčiau akis.

– Tarpelis platesnis, – Viktorija lėtai sagstėsi palaidinę.

Tarp mano nedidelių ir pačių tikriausių krūtų tarpas ir taip buvo nemažas.

Po savaitės apie tai mažiau stovėdama prie plastikos chirurgo kabineto.

– Ar tikrai jūs, panele, to norite? – pasitikrino ir nusišypsojo, skruostuose išryškėjo duobutės.

– Mano vyras to nori, – pasakiau.

– Tai tikrai operacijos jums nedarysiu, – padėjo rašiklį ant stalo. – O jeigu kitas vyras natūralios krūtinės užsimanys? – paaiškino, kai nustėrusi prismeigiau jį prie sienos klausiamu žvilgsniu.

– Ne, ne! – susigriebiau. Jaučiau, kaip skruostus išmuša raudonis. – Aš ir pati noriu.

Na, ir kvaiša, radau ką plepėti, burnojau ant savęs, vyras nori!

– Nusirenkite, turiu jus apžiūrėti, – tarsi nepastebėjo mano atsitraukimo chirurgas.

Nedrašiai apsinuoginau. Gydytojas sėdėjo prieš mane, stovinčią nuleistomis rankomis, ir karštais delnais mairgė krūtinę. Jaučiausi nejaukiai, kai virpuliukams perlėkus kūnu sudrėko pažastys – išsigandau, kad nepradėčiau dvokti. Bet tuoj nusivyliau, kad apžiūra taip greit baigėsi.

– Manau, jums reikėtų 200 mililitrų implantų, – nusprendė chirurgas.

Iš tokio jo pasakymo nesupratau, kokio dydžio bus mano krūtys. Iš stalčiaus ištraukęs apvalią guminę pagalvėlę įdėjo į delną.

– Tokia maža? – nustebau.

– Panele, jūsų krūtinės ląsta siaura, didesnė netiks. Be to, turite iškilų užpakaliuką, jeigu ir krūtinė bus didelė, atrodysite vulgariai.

– Bet nors truputį didesnė... – vyliausi.

Gydytojas šios mano vilties neatėmė.

– O maitinti kūdikį su implantais galėsiu? – pati nesupratau, kas man užėjo.

– Ir gimdyti, ir maitinti, – patikino.

– Kiek laiko tie implantai galioja?

– Dešimt penkiolika metų. Bet būna, moterys su tais pačiais visą gyvenimą nugyvena. Nėra statistikos, kiek kūnų su implantais amžiną atilsį ilsisi.

Vilkdamasi palaidinę, uždaviau paskutinį klausimą – kiek kainuos. Išgirdusi susigūžiau. Ar Albertas tikrai toks dosnus? Bet mano geradarijo operacijos kaina neišgąsdino. Tikriausiai apie tai išmanė geriau negu aš, todėl tik trynė delnus, kad tuoj virsiu sekso bomba. Pinigus pristatė jau kitą dieną. Pasidariau tyrimus ir nekantriai laukiau operacijos datos.

Nuotaika buvo pakili. Kol vieną naktį, o paskui kitą ir trečią iš lovos išvertė telefono skambutis. Niekas nekalbėjo. Vaiduoklis ar paralelinių pasaulių pokštas? Išsibudinusi varčiausi nuo vieno šono ant kito, o kai jau užmigau, sučiškė žadintuvas, negailestingai skelbdamas rytą! Jaučiausi surizusi ir pavargusi. Kai ketvirtą naktį išgirdau tą skambutį, išpuoliau iš lovos įsiutusi.

– Alio! Alio! – rėkte rėkiau į ragelį. – Koks kvailys čia skambina?!

Šį kartą išgirdau ne tylą, o prislopintą šnabždesį. Iš pradžių jo prasmės nesuvokiau, bet kai sąmonė iššifravo garsus, šaltas prakaitas išmušė kaktą.

– Būk prakeikta... Būk prakeikta... Būk prakeikta... – kažkas monotoniškai šnopavo į ragelį.

Mečiau jį lyg įkaitintą geležį ir ištraukiau laido kištuką iš lizdo. Baimės gyvatė apsvijio mano kūną, spaudė krūtinę ir kaklą, dusino. Taip, kad net panūdaui atverti langą ir įkvėpti gryno oro. Bet ir priėjusią prie jo pančiojo gyvuliška baimė: o jeigu tas skambintojas pasislėpęs už užuolaidos? Mane kratė siaubas, kone kalenau dantimis. Tūnojau susigūžusi po antklode, galvoje užė. Vos sulaukiau ryto. Vatinėmis kojomis nuspūdinau į virtuvę ir užsiplikiusi kavos susmukau svetainėje ant sofos.

– Anksti atsibudai, mamyte, – tarpdury akis trynė Kristė.

Ji įsitaisė šalia lyg mažas šiltas kačiukas. Apkabinau ją – ir tyra šiluma ėmė tekėti mano kūnu. Jutau, kaip išsilygina kvėpavimas, rimsta širdies plakimas.

– Aš taip tave myliu, – pabučiavau į pakaušį ir dar stipriau prisiglaudžiau.

Kiekvieną vakarą du kartus patikrindavau telefono laidą, ar gerai ištrauktas kištukas. Bet vis tiek miegojau ne-

ramiai: nuojauta kuždėjo, kad naktinis skambintojas taip lengvai neatstos. Bet protas atsisakė tikėti.

Saulėtą popietę namoėjau gerai nusiteikusi – man pakėlė atlyginimą. Laiptinėje įprastiniu rankos judesiu išsitraukiau raktus ir atrakinau pašto dėžutę. Joje gulėjo baltas popieriaus lapelis. Tikriausiai reklama. Jau norėjau suglamžyti, bet kompiuteriu spausdintas užrašas kitoje lapelio pusėje nutvilkė lyg verdantis vanduo. Sumaigiau popierių kumštyje ir praleisdama laiptų pakopas šuoliais užlėkiau prie savo durų. Užsirakinau ir nubėgusi į virtuvę užsiverčiau taurę konjako. Krėtė nervinis drebulys. Ką man daryti? Ką man dabar daryti? Žingsniais matavau visas kambario kertes laukdama Alberto. Smaugė ta pati gyvuliška baimė kaip po naktinio skambučio, o galvoje skambėjo raštelio tekstas: palik Albertą ramybėje arba sieros rūgštimi išdeginsiu akis.

Skirtis su Albertu nenorėjau, juk buvo vienintelis mano globėjas. Bet kas tada? Gatvėje kasdien neramiai dairytis lyg vagilei, iš papildų, ar kokia kvaištelėjusi moteriškė iš pasulų neužvers kaušo sieros? Mano sąmonė virto kovos lauku, kuriame kardus rėmė paniška baimė ir meilės bei globos poreikis. Kas minutę baimė vis labiau ėmė viršų. Jos argumentai buvo racionalūs ir rafinuoti. Neįmanoma būti vadinama kekše? Kur mano savigarba? O jeigu man iš tiesų kas nors atsitiks? Kaip tada Kristė, mano akių šviesa? Esu tokia niekam tikusi, kad neįstengiu susirasti normalaus, nevedusio, vyro? Nors iš visų jėgų sau teisinausi, kad Albertas myli, kad rūpinasi, padeda galą durti su galu, išgirdusi durų skambutį, jau žinojau: išstariu jam sudie.

– Daugiau matytis negalime, – lyg kokia ledo karalienė ištiesiau delną, kuriame gulėjo suglamžytas raštelis.

Alberto veidas ištįso, o antakiai šoktelėjo iki plaukų juostos. Ištiesinęs popieriaus skiautę, išbalo, užrašas tarsi surakino jam lūpas.

– Negaliu gyventi baime, atleisk, – pasakiau. – Man buvo gera su tavimi, bet laukti trečio karto bijau. Ir nesidarysiu aš tos krūtų operacijos iš tavo kišenės.

– Tai juk gimtadienio dovana, – paprieštaravo tildydamas mane rankos mostu.

Pralemenuši padėkos žodį, atidariau duris ir linktelėjau į laiptinės pusę. Lyg girtas išsvirduliavo, o aš užsirakinusi atsirėmiau į duris ir susmukau ant žemės. Rauda krėtė kūną, atsidaviau jai visa siela, tikėdamasi, kad ašaros išplaus baimę ir netektį.

Po savaitės sapnavau: maknojame su Albertu per kemsyną ir jis pradeda grimzti. Gintare, padėk! – šaukia. Tiesiu ranką, bet pajutusi, kad įtrauks ir mane, paleidžiu. Pelkė jį pasiglemžė, o aš atsibudau išpilta šalto prakaito. Tą patį vakarą sulaukiau netikėtos viešnios. Ant slenksčio stovėjo simpatiška brandi moteris dalykiniu kostiumėliu ir karė šukuosena. Panaši į draudimo agentę.

– Jūs Gintarė? – paklausė taip oficialiai, kad stipriau susisiaučiau į kilpinį chalata, lyg nuo šalto vėjo gūσιο. – Aš Alberto žmona, – prisistatė.

Mane išmušė karštis ir žodžiai lėkė lyg strėlės iš lanko:

– Tai jūs toji tapytoja? Galiu nuraminti, kad Albertas pas mane nebesilanko.

– Kokia tapytoja? – nusistebėjo.

– Tai ne jūs mano duris raudonai išpeckiojote?

– Neee...aaaa... – sumišo. – Tai buvusios jo sekretorės braižas, – patylėjusi spėjo. – Iš darbo atleista, visiems iš eilės keršija. Viena buvusių meilužių. Gal pamanė, kad į jos vietą taikaisi, – sarkastiškai vyptelėjo ir po sekundės mandagiai paklausė: – Ar galiu užėti?

Nenorėjau kalbėtis tarpduryje, juk nosį iškišti galėjo smalsūs kaimynai. Juo labiau grėsmė nuo viešnios nesklido ir jos vizitas žadino smalsumą. Pasitraukiau nuo durų ir mostelėjau užėti į virtuvę, pakeliui privėriau duris į Kristės kambarį. Moteris žvalgėsi ir tas jos žvilgsnis spinduliavo panieką: tai štai kokioje skylėje mano vyrelis lankėsi! Atsistojo nugara į langą ir rankomis atsirėmė į palangę. Ko ji iš manęs nori?

– Albertas ligoninėje, – atsakė tarsi išgirdusi nebylų mano klausimą. Pamačiusi, kaip išsprogdinau akis, nuramino: – Nesijaudink, gyvybei pavojaus nėra. Lėkė motociklu kaip akis išdegęs ir posūkio nesužiūrėjo. Lengvai atsi-pirko, lūžusia koja ir smegenų sutrenkimu.

– Bet kuo čia dėta aš? – man išsprūdo.

– Motociklininko striukėje radau voką su tavo adresu, o jame laišką. Žinai, ką jis tau rašo? Kad tu – jo rudens pavasaris. Labai norėjau pamatyti, kaip tas pavasaris atrodo, – perliejo niekinamu žvilgsniu, kad net kūnas nuėjo pagaugais, ėmiau save keikti, ko įsileidau šią moterį. – Ar žinai, kiek tokių pavasarių jis turėjo? Bet aš kantri, žinojau, kad tie pavasariai ateis ir praeis, kad vieną keis kita kaip kokios perdegusios lemputės. Kai vyrui nebestovi, jis bando savo potenciją kompensuoti didelėmis mašinomis ir jaunomis meilužėmis. Tikisi, kad jaunas kūnas jo draugužį prikels. Cha, maniškis pirmiausia džipą nusipirko, paskui dar ir motociklą! Žinai, Gintarėle, ateis diena, kai būsi ir tu sena.

Tavo vyras susiras kekšę, tokią baisią kaip tu. Tada suprasi, kaip tavęs nekenčiu! – sugergždė visa persimainiusi.

Apatinė jos lūpa virpėjo, akyse blaškėsi įtūžis – ta inteligentiška moteris, netikėtai virtusi ragana, atrode, tuoj į mane paleis ant palangės stovintį vazonėlį su alijošiumi.

– Dinkit iš mano namų su savo Albertu! – iškošiau bijodama per daug kelti balsą, kad neišgirstų Kristė.

Alberto žmona ir pati tikriausiai nutarė, kad jos misija baigta. Susitvardžiusi timptelėjo sijoną, po pažastimi pasibruko rankinę ir iškėlusi galvą išžygiavo maršo ritmu lyg nugalėtoja. Prie durų dar atsisuko.

– Juk nenori, kad tavo dukterį mokykloje kekšės išpera pravardžiuotų, – daugiaprasmiškai nusišypsojo.

Trinktelėjo durys. Rankos taip klaikiai drebėjo, lyg būčiau sutikusi pačią tikriausią giltinę. Prakaitas žliaugė nugarą, keliai tirtėjo. Ir kam aš su tuo Albertu susidėjau?

Vakare varčiausi lovoje, lyg gulėčiau ant ašutinio čiužinio. Ne tai, kad negalėjau sudėti bluosto – mano galva buvo tarsi karuselė, kurioje žirgeliu jojo Alberto žmona, apžergęs motociklą lėkė Albertas, šokinėjo Torsas, ant plastikinės gulgės kilo ir leidosi Ilona, būgną mušė Kristė ir net mama lingavo sėdėdama ant dramblio nugaros... To chaoso fone vis nuskambėdavo: tu baisi! Tu mano rudens pavasaris... tu baisi!

Staiga man toptelėjo, kad vakaro viešnia neatidavė to Alberto laiško, kurį pacitavo. Gal ir gerai, kam be reikalo dūšią audrinti. Tu – mano rudens pavasaris... Pats sugalvojo ar iš kokios knygelės nurašė? Ir visai aš nebaisi! O kad būčiau dar gražesnė, pasidarysiu tą krūtų operaciją.